

Година Божого суду настала — Номер перший

Суд над живими і пророче значення 11 вересня

Jeff Pippenger

2024-12-18

Протягом досить тривалого часу, фактично одразу після 9/11, ми послідовно навчали, що суд над живими розпочався 9/11. Ми зрозуміли цей факт із безлічі біблійних свідчень, які підтверджували це з цілком різних сторін. Від липня 2023 року ми зрозуміли ще більше подробиць суду над живими, що розпочався 9/11, порівняно з подробицями, виявленими невдовзі після 9/11. Чому суд над живими розпочався 9/11? Що таке біблійний суд над живими?

У першому розділі книги Об'явлення головною характеристикою Христа названо те, що Він — Альфа й Омега, Початок і Кінець, Перший і Останній. Він дає приклад саме цієї риси Свого характеру, коли наказав Іванові написати про те, що було, і тим самим Іван писав також про те, що має статися. Ісус завжди ілюструє кінець початком. Це те, ким Він є.

Біблія називає Ісуса Словом. Перша книга Біблії, Буття, означає «початок». Остання книга Біблії — книга Об'явлення, і істини, вперше представлені в книзі Буття, розглядаються в книзі Об'явлення. Буття — це Альфа, а Об'явлення — Омега; разом вони становлять Слово, а Слово — це Ісус, який є Альфа й Омега. Божий підпис, тобто Його ім'я, вписаний у кожен уривок біблійного пророцтва. Цей підпис підтверджує, що світло в уривку є істиною.

Якщо тлумачення уривка пророцтва не має печатки Бога — Його Імені, Його характеру, — отже, це тлумачення неправильне. Є й інші перевірки, які слід застосовувати під час тлумачення Божого пророчого Слова, але який би критерій людина не застосовувала, він має бути визначений у Божому Слові. Якщо немає людських критеріїв, то й людських тлумачень менше. Тож чому? І що? Чи є біблійний суд над живими тим, що розпочався 11 вересня?

Коли Христос представляє Себе у книзі Об'явлення, Він називає Себе початком і кінцем і використовує пророка Івана, щоб проілюструвати, що означає ця риса Його характеру. Він називає послання всієї книги об'явленням Самого Себе. Він наказує Іванові записати те, що тоді існувало у світі Івана, і, роблячи це, Іван зафіксує те, що буде наприкінці світу. Іван був одним із дванадцяти провідників на початку християнської церкви, і тому Іван ілюструє завершення християнської церкви, представлене ста сорока чотирма тисячами та великим натовпом у сьомому розділі Об'явлення.

Біблійна логіка така: Ісус є Слово, яким було створено все, Слово, що завжди існувало разом із Його Отцем, і Він також є Біблією, бо Він є Словом Божим. Першою рисою характеру Христа, яка представлена в останньому посланні Божого Слова, є те, що Він ілюструє кінець

чогось початком того самого. Якщо цю істину про Божий характер не застосовувати у вивченні Біблії, людина не зможе по-справжньому зрозуміти, що таке суд над живими, і чому він почався 11 вересня, і, що важливіше, чому він майже завершився.

Як приклад принципу Альфи й Омеги, давній Ізраїль є прообразом сучасного Ізраїлю — це пророчна істина, яку також можна сформулювати так: буквальный Ізраїль є прообразом духовного Ізраїлю. Як би це не було висловлено, і давній буквальный Ізраїль, і сучасний духовний Ізраїль мають початкову історію та завершальну історію. Три з чотирьох цих історій уже в минулому, а тепер ми перебуваємо в четвертій, останній історії.

Три попередні історії є трьома свідками останнього покоління в історії Землі. Ці три попередні історії ідентифікують покоління, яке в книзі Об'явлення представлено як сто сорок чотири тисячі. Є й інші пророчі лінії історії, що також стосуються ста сорока чотирьох тисяч, але число ста сорока чотирьох тисяч містить пророчий символізм, за яким сто сорок чотири тисячі — це ті, які пророчно представлені множенням дванадцяти племен давнього буквального Ізраїлю на дванадцять учнів сучасного духовного Ізраїлю.

Як ще один приклад Альфи й Омеги, три ангели з чотирнадцятого розділу Об'явлення представляють початкову та завершальну історію. Міллеритський рух представляє початкову історію трьох ангелів, а рух ста сорока чотирьох тисяч представляє історію завершення звістки третього ангела. Альфа-рух проголосив відкриття слідчого суду 22 жовтня 1844 року. Омега-рух проголосив відкриття суду над живими, визначивши його початок як 9/11.

Третій приклад Альфи й Омеги, який легко підтверджується натхненням, полягає в тому, що на початку, в альфа-русі міллеритів, притча про десять дів виконалася буквально, до букви. Сестра Вайт описує історію міллеритів у книзі «Велика боротьба» в контексті того, що ця притча тоді виконалася. Вона навчає, що омега-рух ста сорока чотирьох тисяч також виконає притчу про десять дів буквально, до букви. Три короткі свідчення Христа, які ототожнюють кінець із початком.

На початку історії давнього Ізраїлю Господь уклав завіт із євреями, що було символічно виражено кров'ю на одвірках; це, звісно, є найпершою згадкою про крик опівночі в Божому Слові. Хрещення є символом завітних взаємин із Христом, і Павло навчає нас, що євреї, які вийшли з Єгипту, усі були охрещені 'у "хмарі" і в Червоному "морі"'. Коли вони перейшли море, їм дали манну, яка, серед іншого, є символом суботи сьомого дня як випробування.

«Манна» символізує їхнє перше випробування, а коли вони провалили своє десяте й останнє випробування, відкинувши послання Ісуса Навина та Халева, тоді Господь відкинув їх як Свій завітний народ і уклав завіт з Ісусом Навином та Халевом. Коли вони зрештою увійшли до Обіцяної землі, обряд обрізання не був звершений над чоловіками, народженими протягом сорока років, бо цей обряд було припинено під час бунту в Кадеші й поновлено в Кадеші незадовго до входу. Це ознака Альфи й Омеги.

Сорокарічне блукання пустелею почалося з бунту проти послання Ісуса Навина та Халева, а закінчилося бунтом Мойсея, коли він ударив по Скелі, тим самим спотворивши Божий характер і Його діло. Початок стародавнього Ізраїлю ілюструє кінець стародавнього Ізраїлю.

Наприкінці давнього Ізраїлю Ісус як «Посланець Завіту» у третьому розділі Малахії прийшов, щоб підтвердити «завіт» з багатьма на один тиждень, у виконання дев'ятого розділу Даниїла. Як Посланець Завіту, Христос уклав завіт із християнською церквою саме в тій історії, де Він обминув колишній народ завіту. На початку давнього Ізраїлю як Божого народу завіту Господь обминув колишній народ завіту й уклав завіт із новим вибраним народом. Те саме Він учинив і наприкінці давнього Ізраїлю.

Шлюб — символ завіту, і від народження Христа до зруйнування Єрусалима у 70 році н. е. пророцтво показує поступове розлучення Бога зі стародавнім буквальним Ізраїлем. Отже, коли це розлучення фактично набуло чинності: при Його народженні, Його смерті, побитті камінням Стефана чи при зруйнуванні Єрусалима?

"Тим часом поклонники з кожного народу прямували до храму, присвяченого поклонінню Богові. Виблискуючи золотом і дорогоцінним камінням, він був видовищем краси та величі. Але Єгова вже не перебував у тому палаці краси. Ізраїль як народ розлучився з Богом. Коли Христос, наприкінці Свого земного служіння, востаннє поглянув на внутрішність храму, Він сказав: «Ось залишається вам ваш дім порожній». Матвія 23:38. Досі Він називав храм домом Свого Отця; але коли Син Божий вийшов із тих стін, Божа присутність назавжди відступила від храму, збудованого для Його слави." Дії апостолів, 145.

Наступного дня після Тріумфального в'їзду Христос проголосив, що дім єврея був спустошеним, і розлучення було остаточно завершено. Отже, розлучення було остаточно завершено, коли сонце зайшло в день Тріумфального в'їзду.

Єрусалим був дитям Його опіки, і, як ніжний батько оплакує непокірного сина, так Ісус плакав над улюбленим містом. Як Я віддам тебе? Як можу Я бачити тебе відданим на погибель? Невже Я маю відпустити тебе, щоб ти сповнив чашу свого беззаконня? Одна душа має таку цінність, що в порівнянні з нею світи зводяться нанівець; але тут мав загинути цілий народ. Коли сонце, що швидко хилиться до заходу, зникне з небосхилу, день благодаті для Єрусалима скінчиться. Поки процесія зупинялася на вершині Оливної гори, для Єрусалима ще не було запізно покаятися. Тоді ангел милосердя вже складав свої крила, щоб зійти з золотого престолу й поступитися місцем правосуддю та скоро прийдешньому судові. Але велике серце любові Христа все ще заступалося за Єрусалим, що зневажив Його милості, погордував Його пересторогами і вже мав обагрити свої руки Його кров'ю. Якби тільки Єрусалим покався, було б ще не пізно. Поки останні промені сонця, що заходить, затримувалися на храмі, вежі та шпилі, чи не привів би якийсь добрий ангел його до любові Спасителя і не відвернув би його загибелі? Прекрасне й нечестиве місто, що побивало камінням пророків, що відкинуло Сина Божого, що своєю нерозкаянністю заковувало себе в кайдани рабства, — його день

милості майже сплив!

І знову Дух Божий промовляє до Єрусалима. Перш ніж закінчиться день, про Христа лунає ще одне свідчення. Підноситься голос свідчення, відгукуючись на заклик із пророчого минулого. Якщо Єрусалим почує цей заклик, якщо він прийме Спасителя, який входить у його брами, він ще може спастися.

До правителів у Єрусалимі дійшли звістки, що Ісус наближається до міста з великим натовпом людей. Але для Сина Божого в них немає привітного прийому. У страху вони виходять Йому назустріч, сподіваючись розсіяти натовп. Коли процесія ось-ось має спуститися з Оливної гори, її перехоплюють правителі. Вони питають про причину бурхливого ликування. Коли вони запитують: «Хто це?», учні, сповнені духом натхнення, відповідають на це запитання. У красномовних словах вони повторюють пророцтва про Христа:

Адам скаже тобі: саме потомство жінки розчавить голову змія.

Запитай Авраама, він тобі скаже: це «Мелхіседек, цар Салиму», цар миру. Буття 14:18.

Яків скаже тобі: Він — Шіло з племені Юди.

Ісаїя скаже вам: 'Іммануїл,' 'Дивний, Порадник, Сильний Бог, Вічний Отець, Князь миру.' Ісаїя 7:14; 9:6.

Єремія скаже вам: Паросток Давида, «Господь — наша праведність». Єремії 23:6.

Деніел скаже вам: Він — Месія.

Осія скаже тобі: Він — «Господь, Бог Сил; Господь — Його пам'ятне ім'я.» Осія 12:5.

Іван Хреститель скаже вам: Він — «Агнець Божий, що забирає гріх світу». Івана 1:29.

Великий Єгова проголосив зі Свого престолу: "Це Син Мій улюблений." Матвія 3:17.

Ми, Його учні, проголошуємо: Це Ісус, Месія, Князь життя, Відкупитель світу.

"І князь сил темряви визнає Його, кажучи: 'Знаю Тебе, хто Ти є — Святий Божий.' Марка 1:24." Бажання віків, 577-579.

Історія тріумфального в'їзду Христа була прообразом історії «Опівнічного крику» у міллеритський період. Уривок у Сестри Вайт зазначає, що коли почався в'їзд, люди були натхненні Святим Духом, а потім Христос зупинився й заплакав над Єрусалимом. Після того Він продовжив в'їзд і тоді зіткнувся з юдейським керівництвом. Я хотів би виокремити певні риси цієї історії, щоб визначити віхи, які повторюються в історії міллеритів. Але спершу хочу зробити заувагу щодо початку й закінчення. Те, що ми щойно процитували у Сестри Вайт, є кінцем розділу, а початок наступного розділу каже таке.

Тріумфальний в'їзд Христа в Єрусалим був тьмяним передвістям Його пришествя на хмарах небес із силою та славою, серед тріумфу ангелів і радості святих. Годі збудуться слова Христа до священників і фарисеїв: «Відтепер не побачите Мене, аж поки не

скажете: Благословен Той, Хто приходить в Ім'я Господнє». Матвія 23:39. У пророчому видінні Захарії було показано той день остаточного тріумфу; і він побачив також загибель тих, хто під час першого пришествя відкинув Христа: «Вони дивитимуться на Мене, Кого прокололи, і будуть голосити за Ним, як голосить за єдиним сином, і будуть у гіркоті за Ним, як той, хто в гіркоті за первістком». Захарії 12:10. Саме цю сцену Христос передбачав, коли побачив місто й заплакав над ним. У земному спустошенні Єрусалима Він бачив остаточне знищення того народу, винного в крові Сина Божого.

Учні бачили ненависть юдеїв до Христа, але ще не бачили, до чого вона приведе. Вони ще не розуміли істинного стану Ізраїлю й не збагнули відплати, що мала впасти на Єрусалим. Це Христос відкрив їм за допомогою показового уроку.

Останнє звернення до Єрусалиму було марним. Священики й правителі почули пророчий голос минулого, який лунав із вуст натовпу у відповідь на запитання: «Хто це?», але вони не прийняли його як голос натхнення. У гніві й подиві вони намагалися змусити людей замовкнути. У натовпі були римські офіцери, і перед ними Його вороги обвинувачували Ісуса як ватажка повстання. Вони твердили, що Він ось-ось заволодіє храмом і правитиме в Єрусалимі як цар.

Найважливіше, що я не хотів упустити, — це те, що тріумфальний в'їзд Христа до Єрусалима є прообразом не лише опівнічного крику в історії міллеритів, але й кінця світу. Це пов'язане з поверненням Христа на початку тисячоліття, про яке йдеться у двадцятому розділі Об'явлення, а також із Його поверненням разом із Новим Єрусалимом наприкінці тисячоліття. Це також пов'язане зі смертю нечестивих під час Його другого пришествя та їхнім остаточним судом наприкінці тисячоліття. На початку останнього абзацу сказано: «Останній заклик до Єрусалима був марним. Священики та правителі почули пророчий голос минулого, що лунав із уст натовпу у відповідь на запитання: „Хто це?“, але вони не прийняли його як голос натхнення.»

Останнє звернення було марним, і його представляли як «пророчий голос минулого». Натовп за днів Христа відкинув своє останнє звернення, бо відкинув пораду Єремії повернутися до стародавніх стежок. Вони також відкинули метод «рядок на рядок», адже учні відповіли на запитання «Хто це?», зібравши разом свідчення кількох свідків — рядок на рядок, трохи тут і трохи там.

Коли Христос починає в'їзд у Єрусалим, Він зупиняється дорогою. Це починається зі сповнення пророцтва: учні приводять осла, щоб Христос їхав на ньому. Він ніколи не їздив верхи на жодній тварині, і на цьому ослі ніхто ніколи не їздив. Сама логіка підказує, що це чудо, бо яка тварина дозволяє вершникові сісти на себе з першого разу, і хто вміє впоратися з їздою на необ'їждженому ослі. Це подібно до того, як філістимляни поклали на віз приношення разом із Ковчегом і запрягли двох корів, що обидві годували телят і ніколи раніше не тягли воза, — і ті негайно полишили телят і вирушили в дорогу, щоб повернути Ковчег євреям. Ковчег прямує до Єрусалима, і коли Давид нарешті вносить його до Єрусалима, він тим самим прообразив тріумфальний в'їзд Христа.

Щойно Христос сів на осла, люди почали вистилати дорогу своїм одягом, зрізаючи пальмове віття, і залунали вигуки: «Осанна Синові Давидовому: Благословенний, хто йде в ім'я Господнє! Осанна на висоті». (Матвія 21:9) Провідники противляться і закликають Ісуса змусити натовп замовкнути. Вони рушають далі, і Ісус зупиняється, щоб оплакати загублене людство, уособлене Єрусалимом. Потім процесія рушає далі, і провідники знову втручаються, вимагаючи дізнатися, хто такий Ісус. Тоді учні відповідають свідченням пророків, рядок за рядком.

Історії, яку ми зараз розглядаємо, передувало воскресіння Лазаря, що позначає перше розчарування в пророчій лінії, ілюстрованій притчею про десять дів, а також дотик Уззи до Ковчега — у лінії триумфального входу Давида в Єрусалим. Перше розчарування пов'язане з часом зволікання, і Христос зволікав, коли вперше почув, що Лазар хворий, так само як Давид зволікав, залишивши Ковчег там, де помер Узза, аж доки згодом не забрав його. Лазар помер, а згодом воскрес. Саме Лазар потім веде осла, на якому Ісус в'їжджає в Єрусалим.

В історії міллеритів другий ангел з'явився 19 квітня 1844 року, під час першого розчарування, що ознаменувало початок часу зволікання. Відтоді Самуїл Сноу почав поступово розвивати звістку опівнічного крику. Поступовий розвиток цієї звістки представлений входом Христа в Єрусалим. Просування праці Сноу також представлене в мандрах Ковчега: від филистимлян, до воза, до Уззи і, зрештою, до Єрусалима.

Вхід розпочинається проголошенням народу, коли провідники наказали Христу втихомирити натовп; далі — плач Христа, а потім — проголошення учнів, коли вперті провідники запитали, ким є Христос. Прояв натхнення в народі, що спричинив першу реакцію впертих провідників, повторюється учнями, коли вони навели «рядок на рядок» безліч пророчих свідчень із минулого. Коли того дня зайшло сонце, стародавній Ізраїль був розлучений із Богом.

У тій розповіді ми дізнаємося, що учні не «збагнули відплату, яка мала спіткати Єрусалим». «Відплата», що мала «спіткати Єрусалим», була проілюстрована для учнів «показовим наочним уроком». Цим показовим наочним уроком було прокляття смоківниці. Руйнування Єрусалима, якого учні ще не збагнули, було проілюстроване прокляттям смоківниці, а також притчею про смоківницю, яку Христос розповів раніше.

Це застереження на всі часи. Учинок Христа, коли Він прокляв дерево, створене Його власною силою, є застереженням для всіх церков і для всіх християн. Ніхто не може жити за Божим законом, не служачи іншим. Але багато хто не втілює милосердне, безкорисливе життя Христа. Дехто, вважаючи себе зразковими християнами, не розуміє, що становить служіння Богові. Вони планують і стараються догодити лише собі. Вони діють, маючи на увазі тільки себе. Час має для них цінність лише настільки, наскільки з його допомогою вони можуть щось нажити для себе. У всіх справах життя це є їхньою метою. Вони служать не іншим, а собі. Бог створив їх для життя у світі, де має звершуватися безкорисливе служіння. Він призначив їх допомагати ближнім усіма можливими способами. Але їхнє «я» таке велике, що вони більше нічого не бачать. Вони

відчужені від людей. Ті, хто таким чином живе для себе, подібні до смоківниці, що багато обіцяла, але була безплідна. Вони дотримуються форм богослужіння, але без покаяння та віри. На словах вони шанують Божий закон, але бракує послуху. Вони кажуть, але не роблять. У вирок, винесеному смоківниці, Христос показує, наскільки огидною в Його очах є ця порожня удаваність. Він проголошує, що явний грішник менш винний, ніж той, хто заявляє, що служить Богові, але не приносить плоду на Його славу.

"Притча про смоківницю, виголошена перед відвіданням Христом Єрусалима, мала безпосередній зв'язок із уроком, який Він дав, проклинаючи безплідне дерево." Бажання віків, 584.

Після останнього протистояння з керівниками Ісус віддалився, щоб молитися всю ніч, а вранці, коли Він проходив повз смоківницю, прокляв її.

То була не пора стиглих смокв, за винятком окремих місцевостей; і на височинах довкола Єрусалима справді можна було сказати: «Час смокв ще не настав». Але в саду, куди прийшов Ісус, одне дерево, здавалося, випереджало всі інші. Воно вже було вкрите листям. За природою смоківниці плід з'являється раніше, ніж розкриваються листки. Тому це дерево, що було в повному листі, подавало надію на добре розвинені плоди. Але його вигляд був оманливим. Оглянувши його гілки, від найнижчої до найвищої, Ісус знайшов «нічого, крім листя». Це була маса показного листя, і нічого більше.

Христос виголосив проти неї згубне прокляття. 'Нехай віднині повіки ніхто не їсть плоду з тебе,' — сказав Він. Наступного ранку, коли Спаситель і Його учні знову були в дорозі до міста, висохлі гілки й пов'яле листя привернули їхню увагу. 'Учителю,' — сказав Петро, — 'ось смоківниця, яку Ти прокляв, усохла.'

Вчинок Христа, коли Він прокляв смоківницю, вразив учнів. Він здавався їм несхожим на Його шляхи й діла. Часто вони чули, як Він заявляв, що прийшов не для того, щоб засудити світ, але щоб світ через Нього був спасений. Вони згадували Його слова: «Син Людський не прийшов, щоб губити життя людей, але щоб спасти їх». Луки 9:56. Його чудесні діла звершувалися для відновлення, ніколи — для знищення. Учні знали Його лише як Відновника, Цілителя. Цей вчинок був поодиноким. Яка була його мета? — питали вони.

Бог «любить милість». «Як живий Я, говорить Господь Бог, не маю вподоби в смерті нечестивого». Михея 7:18; Єзекіїля 33:11. Для Нього справа знищення та проголошення суду — «дивне діло». Ісаї 28:21. Але з милості й любові Він піднімає завісу над майбутнім і відкриває людям наслідки гріховного шляху.

"Прокляття смоківниці було втіленою притчею. Те безплідне дерево, що виставляло напоказ свою удавану листву просто перед обличчям Христа, було символом юдейського народу. Спаситель бажав ясно показати Своїм учням причину й неминучість загибелі Ізраїлю. З цією метою Він наділив дерево моральними якостями і зробив його виразником Божої істини. Юдеї вирізнялися серед усіх інших народів, сповідуючи вірність Богові. Вони користувалися особливою Його прихильністю і претендували на праведність, вищу за кожен інший народ. Але їх зіпсувала любов до

світу і жадоба наживи. Вони хвалилися своїми знаннями, але не знали вимог Божих і були сповнені лицемірства. Подібно до безплідного дерева, вони розпростерли вгору свої показні гілки, пишні на вигляд і красиві для ока, але давали 'нічого, крім листя.' Юдейська релігія з її величним храмом, святими жертівниками, священиками в митрах та урочистими церемоніями справді була гарною зовні, але їй бракувало покори, любові й доброти." Бажання віків, 581, 582.

Ми почали з того, що поставили два запитання, на які ми зараз даємо відповіді. Ці запитання були такими: "Чому суд над живими розпочався 9/11? Що таке біблійний суд над живими?"

Кілька рядків пророцтва, які ми щойно навели, є біблійними свідченнями суду над живими. Ці рядки пророцтва охоплюють значно більше, ніж просто "ази" суду, але спершу ми відповідаємо на запитання щодо 9/11 і суду над живими.

«Я бачив», — каже пророк Даниїл, — «аж поки були поставлені престоли, і сів Той, Хто є Давній днями: одяг Його був білий, як сніг, а волосся голови Його — як чиста вовна; престол Його — полум'яний вогонь, а колеса його — палаючий вогонь. Вогняний потік витікав і виходив з-перед Нього: тисячі тисяч служили Йому, і десять тисяч по десять тисяч стояли перед Ним: суд сів, і книги були відкриті». Даниїла 7:9, 10, R.V.

Так було явлено пророкові у видінні великий і урочистий день, коли характери та життя людей постануть на розгляд перед Суддею всієї землі, і кожному буде відплачено «за його ділами». Давній днями — це Бог Отець. Псалмоспівець каже: «Перш ніж постали гори, і ще перш ніж Ти створив землю та всесвіт, від віку й до віку — Ти Бог». Псалом 90:2. Саме Він, джерело всього буття і виток усякого закону, буде головувати в суді. І святі ангели як служителі та свідки, числом «десять тисяч разів по десять тисяч, і тисячі тисяч», будуть присутні при цьому великому суді.

«І ось, на хмарах небесних ішов Один, подібний до Сина Людського, і прийшов до Давнього днями, і Його підвели перед Ним. І Йому була дана влада, і слава, і царство, щоб усі люди, народи та мови служили Йому: Його влада — вічна влада, що не мине». Даниїла 7:13, 14. Описане тут пришестя Христа — не Його друге пришестя на землю. Він приходить до Давнього днями на небі, щоб одержати владу, і славу, і царство, які буде дано Йому по завершенні Його посередницького служіння. Саме це пришестя, а не Його друге пришестя на землю, було передречене пророцтвом як таке, що має відбутися по закінченні 2300 днів у 1844 році. У супроводі небесних ангелів наш великий Первосвященик входить до Святого Святих і там з'являється перед лицем Бога, щоб звершити останні дії Свого служіння заради людини — звершити слідчий суд і здійснити спокуту за всіх, хто виявиться гідним її благ.

У символічному служінні лише ті, хто приходив перед Бога з визнанням і покаяттям, і чий гріх через кров жертви за гріх були перенесені до святилища, мали участь у служінні Дня Викуплення. Так само у великий день остаточного викуплення та слідчого суду розглядаються лише справи тих, що визнають себе Божим народом. Суд над нечестивими є окремою й відмінною справою і відбувається пізніше. «Суд мусить початися від Божого дому; і коли він спершу почнеться від нас, то який кінець тим, що

не коряться Божій Євангелії?» 1 Петра 4:17.

Небесні книги записів, у яких записані імена та вчинки людей, покликані визначати рішення суду. Пророк Даниїл каже: "Суд сів, і книги були відкриті." Одрокровитель, описуючи ту саму сцену, додає: "І була відкрита інша книга, яка є книгою життя: і мертві були суджені з того, що було написано в книгах, за їхніми ділами." Одрокровення 20:12.

Книга життя містить імена всіх, хто коли-небудь вступив на служіння Богові. Ісус звелів Своїм учням: «Радійте, бо імена ваші записані на небі». Луки 10:20. Павло говорить про своїх вірних співробітників, «чиї імена в книзі життя». Филип'ян 4:3. Даниїл, дивлячись уперед до «часу скорботи, якої ще не було», проголошує, що Божий народ буде визволений, «кожен, хто буде знайдений записаним у книзі». А об'явитель каже, що до міста Божого увійдуть лише ті, чиї імена «записані в книзі життя Агнця». Даниїла 12:1; Об'явлення 21:27.

'Книга пам'яті' написана перед Богом, у якій занесені добрі діла 'тих, що боялися Господа і роздумували про Його ім'я.' Малахії 3:16. Їхні слова віри, їхні вчинки любові занесені на небесах. На це посилається Неемія, коли каже: 'Згадай мене, Боже мій, ... і не зітри добрих вчинків моїх, які я зробив для дому Бога мого.' Неемії 13:14. У книзі Божої пам'яті увічнено кожен учинок праведності. Там вірно занотовано кожен відбиту спокусу, кожне переможене зло, кожне промовлене слово ніжного співчуття. І кожен акт жертви, кожен страждання й скорботи, перенесені заради Христа, записані. Псалмоспівець каже: 'Ти злічуєш мої блукання; поклади мої сльози в Твій міх: хіба вони не в Твоїй книзі?' Псалом 56:8.

Ведеться також запис гріхів людей. «Бо Бог приведе на суд кожен справу, і все таємне — чи добре воно, чи зле». «За кожне пусте слово, яке скажуть люди, вони дадуть звіт у день суду». Говорить Спаситель: «Бо словами своїми ти будеш виправданий, і словами своїми будеш засуджений». Еклезіяст 12:14; Матвія 12:36, 37. Таємні наміри та мотиви занесені до безпомилкового реєстру; адже Бог «виведе на світло приховане в темряві й виявить задуми сердець». 1 Коринтян 4:5. «Ось, написано переді Мною, ... ваші беззаконня і беззаконня ваших батьків разом, каже Господь». Ісаїя 65:6, 7.

Увесь труд кожної людини постає на огляд перед Богом і записується як вірність чи невірність. Навпроти кожного імені в небесних книгах із страшною точністю заноситься кожне зле слово, кожен егоїстичний учинок, кожен невиконаний обов'язок і кожен таємний гріх, а також усяке лукаве удавання. Небесні застереження чи докори, якими знехтували; змарновані миті; невикористані можливості; вплив, що чинився на добро чи на зло, з його далекосяжними наслідками — усе це занотовується ангелом-літописцем.

Закон Божий є мірилом, за яким характери й життя людей будуть випробувані на суді. Каже мудрець: «Бійся Бога й додержуй Його заповіді, бо в цьому весь обов'язок людини. Бо Бог приведе кожен справу на суд». Еклезіяст 12:13, 14. Апостол Яків наставляє своїх братів: «Говоріть і робіть так, як ті, що будуть суджені законом свободи». Якова 2:12.

Ті, кого на суді буде «визнано гідними», візьмуть участь у воскресінні праведних. Ісус сказав: «Ті, що будуть визнані гідними здобути той світ і воскресіння з мертвих, ... будуть рівні ангелам; і будуть дітьми Божими, будучи дітьми воскресіння». Луки 20:35, 36. І знову Він заявляє, що «ті, хто чинив добро», вийдуть «на воскресіння життя». Івана 5:29. Праведні померлі не будуть воскресені раніше суду, на якому їх буде визнано гідними «воскресіння життя». Отже, вони не будуть особисто присутні на судилищі, коли розглядатимуть їхні записи та вирішуватимуть їхні справи.

Ісус з'явиться як їхній заступник, щоб клопотати за них перед Богом. «Коли хто згрішить, ми маємо Заступника перед Отцем — Ісуса Христа, Праведного». І Івана 2:1. «Бо Христос увійшов не в рукотворне святилище, що є лише образом істинного, а в саме небо, щоб тепер з'явитися перед Божим лицем за нас». «Тому Він і може цілковито спасати тих, що через Нього приходять до Бога, бо Він завжди живий, щоб за них заступатися». Євреїв 9:24; 7:25.

Коли на суді відкриваються книги записів, життя всіх, хто повірили в Ісуса, постають на розгляд перед Богом. Починаючи з тих, хто першими жили на землі, наш Заступник представляє справи кожного наступного покоління і завершує живими. Кожне ім'я називається, кожна справа ретельно розглядається. Імена приймаються, імена відкидаються. Коли в когось у книгах записів залишаються гріхи, за які не покалися й які не прощені, їхні імена буде стерто з книги життя, а запис про їхні добрі вчинки буде стертий з книги Божої пам'яті. Господь сказав Мойсеєві: «Хто згрішив проти Мене, того зітру з Моеї книги». Вихід 32:33. І каже пророк Єзекіїль: «Коли праведний відвернеться від своєї праведності та вчинить беззаконня, ... усі його праведні вчинки, які він учинив, не будуть згадані». Єзекіїль 18:24. Велика боротьба, 479–483.

Ми продовжимо це дослідження і у наступній статті цієї серії відповімо на порушені питання.